

Arrest

nr. 139 701 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 maart 2004 diende verzoeker samen met zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 juli 2004 verklaarde de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk, en trof hij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Verzoekers echtgenote diende op 29 februari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 27 juli 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de aanvraag vermeld in punt 1.3. ontvankelijk.

1.5. Op 16 augustus 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag vermeld in punt 1.3. ongegrond.

1.6. Op 16 augustus 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 9 september 2012 overleed de echtgenote van verzoeker.

1.8. Op 22 december 2012 diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de ongegrondheidsbeslissing vermeld in punt 1.5. en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten vermeld in punt 1.6. Bij arrest nr. 104 321 van 3 juni 2013 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep van verzoeker.

1.9. Op 15 april 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.10. Op 24 juli 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.9. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing die op 6 augustus 2013 aan verzoeker ter kennis werd gebracht en is gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat er in Armenië geen opvang voor hem is gezien zijn zoon A. in België verblijft en zijn andere zoon evenzeer Armenië heeft verlaten. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn zoon A. in België verblijft, noch toont hij aan dat zijn andere zoon niet meer in Armenië verblijft. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen andere familieleden meer heeft in Armenië, waar hij ruim 60 jaar heeft verbleven. Betrokkene toont dit in ieder geval niet aan. Het is aan betrokkene zijn beweringen aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat zijn psychologische ontredde hem onmogelijk maakt om op zichzelf te overleven en dat hij dus onmogelijk een aanvraag 9.2 kan indienen in zijn land van herkomst. Hij haalt ook aan dat zijn zoon A. hem zou moeten begeleiden door de hele procedure in Armenië en Rusland. Dit is volgens betrokkene echter onmogelijk gezien zijn zoon in België tewerkgesteld is. Het vervolgen van de gewone procedure zou volgens betrokkene zijn zoon in de onmogelijkheid brengen om zijn verplichtingen conform art. 205 van het Burgerlijk Wetboek jegens zijn vader na te komen en zou bovendien het gezin van zijn zoon ernstig en in grote problemen brengen. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn zoon A. in België verblijft, noch dat deze tewerkgesteld is. Bijgevolg kan dit argument niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet verplicht wordt zich daadwerkelijk naar Moskou te begeven om zich persoonlijk aan te bieden bij de Belgische Ambassade aldaar. Na contact met de Belgische Ambassade te Moskou blijkt dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980 via een koerierdienst kan opsturen vanuit het land van herkomst of vanuit een land waar hij buiten het Schengengebied kan verblijven.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.11. Op 24 juli 2013 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod, die ter kennis worden gebracht onder de vorm van een bijlage 13sexies.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 16.08.2012 hem betekend op 22.11.2012/

Inreisverbod

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie)jaar.

Reden:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 16.08.2012, hem betekend op 22.11.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende en lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld.”

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om redenen dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald.

Door te stellen dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bijlage 13sexies, dient verworpen te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel werpt verzoeker op: *“Schending van art. 8, 1 E.V.R.M. dat bepaalt: “Eénieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling”.*

Verzoeker betoogt vervolgens:

“(…) Dat de bestreden beslissing dan ook een manifeste inbreuk uitmaakt op dit recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven primeert op de belangen die de overheid zou kunnen hebben bij een weigering.

Dat uiteraard ook humanitaire overwegingen in de gegeven omstandigheden zich verzetten tegen deze beslissing.

Dat de getroffen beslissing dan ook in strijd is met voormeld artikel 8, 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en derhalve geen verdere uitwerking kan krijgen.

Dat het inderdaad evident is dat niet gesold kan worden met verzoeker die het recht heeft om bij zijn zoon te verblijven wanneer hij behoeftig is zodat deze ook zijn levensonderhoud kan voorzien (art. 205 B.W.).”

3.2. Wat betreft het door verzoeker ingeroepen gezinsleven *“met zijn zoon”* dient te worden opgemerkt dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststellingen in de eerste bestreden beslissing, *“Betrokkene toont echter niet aan dat zijn zoon A. in België verblijft, noch toont hij aan dat zijn andere zoon niet meer in Armenië verblijft. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen andere familieleden meer heeft in Armenië, waar hij ruim 60 jaar heeft verbleven. Betrokkene toont dit in ieder geval niet aan. Het is aan betrokkene zijn beweringen aan te tonen.”* Met zijn affirmerend betoog dat *“de getroffen beslissing”* strijdig is met artikel 8 EVRM en zijn mededeling dat hij het recht heeft om bij zijn zoon te verblijven vermits hij behoeftig is, toont verzoeker niet in concreto aan dat er sprake is van een gezinsleven in België met zijn zoon dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM.

Het eerste middel is ongegrond en leidt tot de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten besloten in de bijlage 13sexies, overeind blijven.

3.3. In het derde middel werpt verzoeker onder meer de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“(…) Zoals hoger gesteld, is verzoeker naar België gekomen samen met zijn echtgenote. Deze laatste is hier begraven.

Verzoeker voelt zich verplicht om het graf van zijn overleden echtgenote op regelmatige tijdstippen te bezoeken.

Het is evident dat dit niet mogelijk is wanneer verzoeker het grondgebied moet verlaten.

Het is nog schrijnender wanneer hij in geen drie jaar nog mag terugkeren om dit graf te komen bezoeken.

Ook dit beklemtoont het argument dat de duur van het inreisverbod dient gemotiveerd te worden en dat ook hier rekening dient gehouden worden met ieder geval afzonderlijk.

Het is niet correct dat aan een oudere man een verbod wordt opgelegd zodat hij het graf van zijn echtgenote in geen drie jaar mag bezoeken.

Ook dit houdt een schending in van alle normen van fatsoen.”

3.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (…).”

3.6. Dat verzoeker drie jaar lang niet mag terugkeren naar België, volgt niet uit het bevel om het grondgebied te verlaten doch wel uit het inreisverbod. De Raad kan verzoeker volgen in zijn betoog dat het schrijnend en derhalve kennelijk onredelijk is dat hij door het opgelegde inreisverbod drie jaar lang niet mag terugkeren om het graf van zijn in België overleden vrouw te bezoeken. Verweerder had nochtans kennis van deze specifieke omstandigheid nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker dit gegeven had ingeroepen in het kader van zijn in punt 1.9. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij ontkent het ook niet in haar nota dat zij kennis had van dit gegeven. Verwerende partij stelt in haar nota dat de motieven van de bestreden beslissingen afdoende zijn, dat verzoeker het aan zichzelf te wijten heeft dat hem een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd en dat zij geheel terecht de bestreden beslissingen trof, na grondig onderzoek van alle elementen die verzoekers zaak kenmerken en dat dit gebeurde conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief, maar dit verweer dat nergens in concreto ingaat op verzoekers betoog ter ondersteuning van het derde middel, kan de vaststelling dat het inreisverbod voor een duur van drie jaar in casu kennelijk onredelijk is, niet doen ombuigen.

Het derde middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod dat besloten ligt in de bijlage 13sexies. Deze vaststelling houdt niet in dat het bevel om het grondgebied te verlaten komt te wankelen. Aangezien het tweede middel eveneens gericht is tegen het inreisverbod dat besloten ligt in de bijlage 13sexies en de eventuele gegrondheid ervan geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring ervan, wordt dit niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2013 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA